

Arrest

nr. 205 650 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 22 maart 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabisch etnische origine en bent u soennitisch moslim. U bent geboren op 22 maart 1992 in de wijk al Amel te Bagdad, Irak.

Uw vader, een luitenant-kolonel in het Iraakse leger, sneuvelde tijdens de invasie van Irak in 2003. In 2005 verhuisde u met uw moeder, uw twee broers en uw zus naar de wijk al Dora in Bagdad. Omdat u

tot de al-Dulaimi stam behoorde, werd u verschillende malen uitgescholden aan controleposten in de stad.

U maakte uw middelbare school af en ging aan de faculteit van toegepaste kunst studeren. Na deze studies maakte u een promotiefilmpje voor het Irakese leger, dat u begin juli 2015 met behulp van het leger opnam in uw eigen wijk, al Dora. Enkele dagen na de opnames kwamen twee mannen naar uw huis die u ervan beschuldigden een afvallige te zijn. U was toen zelf niet thuis, maar uw moeder bracht u hiervan op de hoogte. Uw moeder droeg u en uw jongste broer op naar het huis van uw tante te gaan, in de buurt van de luchthaven. Uw oudere broer ging naar de woning van zijn echtgenote.

Uiteindelijk verliet u het land op 12 juli 2015. Die dag nam u in de luchthaven van Bagdad het vliegtuig naar Turkije. Via Turkije reisde u verder naar het Griekse eiland Samos, van waar u uw weg door Europa verderzette. Op 29 juli 2015 kwam u in België aan en vroeg er op 30 juli 2015 asiel aan.

Om uw asielrelaas te staven, legde u de volgende documenten neer: kopieën van uw identiteitskaart, van de bewonerskaart van uw moeder, van uw rantsoenkaart, van uw nationaliteitsbewijs, van een migratiekaart, van uw studieattest, van een brief ter bedanking van uw werk voor het leger, van een attest van deelname aan het Irakese technische programma, van een bedankingsakte van de faculteit media-kunsten in Bagdad, van een militaire kaart van uw vader, van de werk- en partijbadges van uw moeder en van foto's van uw vader in het leger. U legde eveneens een USB-drager neer met digitale versies van bovenstaande documenten, het filmpje dat u voor het leger maakte, een tweede filmproject over eerlijk gedrag, evenals documenten van uw activiteiten in België."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van "artikel 3 EVRM, artikel 1 Vluchtelingenverdrag, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook schending van de motiveringsplicht (zoals vervat in artt. 2-3 Wet 29 juli 1991)" en betoogt dat de verwerende partij volledig ten onrechte heeft beslist tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt dat hij om drie redenen erkend dient te worden als vluchteling, en neemt de verschillende weigeringsmotieven onder de loop.

Wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt hij het volgende:

"Uit talrijke documenten blijkt dat de situatie in Bagdad wordt beschouwd als een internationaal of binnenlands gewapend conflict:

-AI - Amnesty International: Amnesty International Report 2015/16 - The State of the World's Human Rights - Iraq, 24 February 2016 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net))

<http://www.ecoi.net/local/link/319677/445031.en.html>

AI: Amnesty International Report 2015/16 - The State of... www.ecoi.net

Amnesty International Report 2015/16 - The State of the World's Human Rights - Iraq HintergrundInfo <http://www.ecoi.net/local/link/319677/445209.en.html> Annual report 2015/16 (covering 2015) [ID 319677]

" the security forces used unnecessary force to disperse the protests. In the weeks that followed, several protest leaders were killed by unidentified assailants in Baghdad, Nassiriyah and Basra. The Minister of the Interior claimed that the killings were unconnected to the protests but it was unclear to what extent they were investigated by the authorities. The situation for journalists remained hazardous ... Entführung und MordeszumTodeverurteilt:

The human rights situation continued to deteriorate. Government security forces, government-allied militias and the armed group Islamic State (IS) committed war crimes and human rights abuses. Government forces carried out indiscriminate attacks on areas under IS control, and committed extrajudicial executions. IS forces carried out mass execution-style ... continued to impose death sentences, mostly on terrorism charges; dozens of executions were carried out. Background The armed conflict continued between government security forces and IS forces; the latter controlled predominantly Sunni areas north and east of the capital, Baghdad, including the city of Mosul. Government forces were supported by Popular Mobilization Units (PMUs) composed mainly of Shi "

-Bertelsmann Foundation: BTI2016; Iraq Country Report, 2016

[http://www.bti-](http://www.bti-proiect.org/fileadmin/user_upload/Files/BTI/Downloads/Reports/QOI/pdf/BTI^2016_Iraq.pdf)

[proiect.org/fileadmin/user_upload/Files/BTI/Downloads/Reports.QOI/pdf/BTI^2016_Iraq.pdf](http://www.bti-proiect.org/fileadmin/user_upload/Files/BTI/Downloads/Reports/QOI/pdf/BTI^2016_Iraq.pdf)

Country report on political participation; rule of law; stability of democratic institutions; socioeconomic development; economic transformation; private property; etc. [ID 320382]

"by the security situation in northern and western Iraq. Around half the Iraqi wheat crop is produced in areas now under IS control in northern Iraq. Iraq's wheat production is blended with imported wheat, milled into flour then distributed as part of Iraq's PDS. Security concerns are severely affecting the distribution of wheat to PDS recipients. Moreover, the Ministry of Trade is not able to continue transporting shipments of imported wheat, under current security conditions, into areas north and west of Baghdad. The availability and quality of the existing government-provided basic health care services are open to question, especially given that Iraq does not have a social health insurance scheme. Public expenditure on health is 1.9% of GDP (2012). Access to health services"

-NOTE DE POLITIQUE DE TRAITEMENT IRAK

: http://www.c2raJye/sites/default/files/heleidsnotas/dir_website_countryinfo_Iraq_notepolitiefuotraitemen1201510263.pdf

-NieuwsberichtRvV: <http://www.rvv-cce.be/fr/actua/situation-securitaire-bagdad>

« Situation sécuritaire Bagdad

Il ressort du COI (Country of Origin Information) ajouté au dossier administratif que la situation de conflit en Irak doit être qualifiée depuis juillet 2014 de conflit armé interne. Le requérant étant un jeune homme, en possession de documents et Bagdadi de souche, la situation sécuritaire à Bagdad doit donc être évaluée.

Nonobstant le fait que la violence à Bagdad fait mensuellement des centaines de victimes, d'autres éléments doivent être pris en considération dans l'évaluation de la situation sécuritaire à Bagdad afin de pouvoir déterminer s'il y a actuellement des motifs sérieux de croire qu'un civil qui retourne à Bagdad courrait, du seul fait de sa présence, un risque réel de subir une menace grave au sens de l'article 48/4, §2, c) de la loi du 15 décembre 1980.

Le Conseil apprend à cet égard que la vie publique à Bagdad ne s'est pas arrêtée malgré les risques sécuritaires (écoles, soins de santé, transport). Les autorités irakiennes ont toujours le contrôle politique et administratif sur Bagdad et les représentants diplomatiques de divers pays, ainsi que différentes organisations humanitaires et agences des Nations Unies, sont encore présents dans la capitale.

En ce qui concerne la population de la ville et de la province de Bagdad, on peut constater qu'il y a environ un demi-million de réfugiés internes, dont la moitié réside dans des familles d'accueil. Les Bagdadis eux-mêmes n'ont pas fui en masse et il ressort de la pièce produite à l'audience par la partie défenderesse que les derniers mois, il y a eu des centaines de retours volontaires à Bagdad à partir de la Belgique. Ces constats peuvent être vus comme un indice de ce que les Bagdadis eux-mêmes sont d'avis qu'ils ne courent actuellement pas un risque réel de menace grave en cas de retour. Le Conseil constate par ailleurs que le requérant lui-même, d'après ses dires, serait retourné deux fois à Bagdad au cours de l'année 2015.

A toutes fins utiles, le Conseil signale que le « Upper Tribunal » (Immigration and Asylum Chamber) du Royaume-Uni arrive, sur la base des mêmes éléments factuels, à la même conclusion, étant qu'à Bagdad, la situation n'est pas celle prévue à l'article 15, c) de la Directive Qualification. La Cour EDH a également confirmé son point de vue dans un arrêt récent relatif à une possible violation de l'article 3 de la CEDH eu égard à la situation sécuritaire et a considéré qu'en ce moment, il n'existe pas de rapports internationaux qui amèneraient la Cour à conclure que la situation sécuritaire est tellement grave qu'un retour d'une personne implique une violation de l'article 3 de la CEDH (CCE 26 novembre 2015, n° 157161 - n'ayant pas encore force de chose jugée). »

Rapports sur la sécurité à Bagdad :

- HRW - Human Rights Watch: World Report 2016 - Iraq, 27 January 2016 (available at [http://www.ecoi.net](http://www.ecoi.net/local/link/318408/443588))

<http://www.ecoi.net/local/link/318408/443588> en.html

- ICNL - International Center for Not-for-Profit Law: NGO Law Monitor: Iraq, 26 January 2016,

<http://www.icnl.org/research/monitor/iraq.html>

- UN Security Council: Second report of the Secretary-General pursuant to paragraph 7 of resolution 2233 (2015) [S/2016/77], 26 January 2016 (available at <http://www.ecoi.net>)

http://www.ecoi.net/file_upload/12261454504926nl600894.pdf

21. Baghdad continued to see the highest rate of attacks targeting civilians in the country.

During the reporting period, Baghdad witnessed 374 incidents targeting civilians and 110 incidents targeting the Iraqi security forces. The deadliest attacks included suicide attacks, at a Shiite mosque and a Shiite funeral in eastern Baghdad on 13 November, in which 43 civilians were reportedly killed and 90 injured. An earlier suicide attack on 8 November targeted a popular mobilization forces gathering in Sadr

City, reportedly killing 20 of its members and wounding another. Unidentified bodies continued to be found on a daily basis in Baghdad city and outlying areas. Out of 130 recordings of unidentified bodies during the reporting period, 107 were in Baghdad.

- UN AMI - United Nations Assistance Mission for Iraq; OHCHR - UN Office of the High Commissioner for Human Rights: Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May -31 October 2015, 19 January 2016 (published by UNAMI, available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net/file_upload/12261453277693_unamireyortlma31october2015.pdf)) http://www.ecoi.net/file_upload/12261453277693_unamireyortlma31october2015.pdf

During the reporting period, from 1 May to 31 October 2015, the ongoing violence caused a minimum of 10,911 civilian casualties, killing at least 3,855 persons and wounding 7,056. Baghdad was the most affected governorate, with a minimum of 6,168 civilian casualties (1,875 killed and 4,293 wounded), followed by Anbar (452 killed and 1,421 wounded) and Diyala (658 killed and 918 wounded).

- BBC News: Iraq conflict: Shia 'reprisals' after bomb kills 20 in cafe, 12 January 2016

<http://www.bbc.co.uk/news/world-middle-east-35290903#sa-ns-mchannel=rss&ns-source=PublicRSS20-sa>

IS militants also attacked a shopping centre in a predominantly Shia eastern district of the capital Baghdad on Monday evening, killing at least 18 people.

- AFP - Agence France-Presse: Two Iraqi journalists shot dead: employer, 12 January 2016 (published by ReliefWeb)

<http://reliefweb.int/report/iraq/two-iraqi-journalists-shot-dead-employer>

- AFP - Agence France-Presse: Eight killed as gunmen take hostages in Baghdad mall: police, 11 January 2016 (published by ReliefWeb)

<http://reliefweb.int/report/iraq/eight-killed-as-gunmen-take-hostages-baghdad-mall-police>

An attack by the Islamic State group involving a car bomb, a gunfight and a hostage-taking left at least 12 people dead in Baghdad Monday, security and medical sources said.

- RFE/RL - Radio Free Europe/Radio Liberty: Bombings Near Baghdad Kill At Least Seven, 23 December 2015 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net/local-link/316838/441837-en.html))

<http://www.ecoi.net/local-link/316838/441837-en.html>

- UN News Service, Ban condemns 'heinous' terrorist attacks in Baghdad, 1 December 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/565eb4e040b.html>

- Radio Free Europe/Radio Liberty, Iraq: Blast at Baghdad mosque; U.S. admits civilians killed, 20 November 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/56813d3a15.html>

- Radio Free Europe/Radio Liberty, Iraq: Blast at Shi'ite fighter's Baghdad funeral kills at least 18, 13 November 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/56813d426.html>

- UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), UN Casualty Figures for the Month of October 2015, 1 November 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/5645afdd4.html>

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit van artikel 3 van het EVRM, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook schending van de motiveringsplicht (zoals vervat in de Wet 29 juli 1991)".

2.2. Nieuwe elementen

Op 23 maart 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

In de bestreden beslissing vat de verwerende partij de asielmotieven van verzoeker als volgt samen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u een aantal elementen aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag: u vreest vermoord te worden omdat u een promotiefilmpje had gemaakt voor het Iraakse leger (wat niet naar de zin was van een aantal mensen in uw wijk), u verwijst naar problemen aan checkpoints omwille van uw stamnaam al Dulaimi en u haalt het Baath-verleden van uw ouders aan.”

Zij is echter van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is om een actuele, gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie, aan te tonen.

De onderstaande motivering leidt tot het oordeel van de verwerende partij dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende bedreigingen vanwege de promofilm:

“Ten eerste kan het volgende worden opgemerkt over uw verklaringen in verband met het promotiefilmpje dat u maakte. U verklaart dat u in het kader van uw eindwerk aan de universiteit al een eerste filmpje maakte over het leger. Dit filmpje werd intern gebruikt ter beoordeling van uw studies. Aangezien uw leraars op de unief uw eindwerk goed vonden, stelde één van hen u voor om – nadat u was afgestudeerd, dus buiten de context van uw studies – een nieuw filmpje te maken met de bedoeling dit op een festival in het leger uit te zenden. Dankzij zijn connectie in het parlement en het leger slaagde u er dan in een tweede filmpje te maken in uw wijk op 7 juli 2015 (CGVS 1 p4, 8-11, 15-16 + CGVS 2 p5 e.v. + document 7, 8, 17). Het CGVS hecht echter geen geloof aan uw verklaringen als zou u als gevolg van de opname van dit tweede filmpje bedreigd zijn geweest door mensen van uw wijk, en wel om deze redenen. Uw verklaringen worden immers meteen ernstig ondermijnd door de momenten waarop u de opname van het bewuste (tweede) filmpje en de meteen daaropvolgende problemen situeert. Aanvankelijk verklaarde u bij het indienen van uw asielaanvraag dat soennitische rebellen u bij u thuis bedreigden in 2014 (zie DVZ vragenlijst 24.11.2015 vraag 3.5 die u werd voorgelezen in het Arabisch en die u ter goedkeuring ondertekende). Tijdens uw gehoren op het CGVS had u het dan steeds over begin juli 2015 waarin u, kort na uw afstuderen, de bewuste promovideo maakte en waarin men naar uw huis zou zijn gekomen om u te bedreigen (CGVS 1 p10, 13 + CGVS 2 p3, 7, 10, 13). Het is maar weinig geloofwaardig dat u zich over zo'n essentieel punt als het jaar waarin u problemen zou gekend hebben, dermate zou tegenspreken. Van iemand met een gegronde vrees voor vervolging kan immers verwacht worden dat hij bij de verschillende asielinstanties gelijklopende verklaringen aflegt aangaande de door hem ingeroepen feiten, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten (i.c. doodsb bedreigingen aan het eigen adres). Meer nog, doorheen uw verschillende gehoren op het CGVS legt u in deze context ook incoherente verklaringen af. U verklaarde dat u naar aanleiding van uw eindwerk afspraken maakte met uw proffen en iemand binnen het leger om een tweede filmpje te maken voor het leger dat dan op een festival zou getoond worden – naar eigen zeggen studeerde u af in 2015. Het filmpje nam u dan op op 7 juli 2015, maar twee dagen later (op 9 juli 2015) werd u bedreigd en kort daarop (op 12 juli 2015) verliet u reeds het land. Anderzijds blijkt uit een aantal documenten die u neerlegt, dat u reeds afgestudeerd was in het schooljaar 2013-2014 (meer bepaald begin juli 2014) – deze documenten wijzen op uw activiteiten voor uw studierichting in het schooljaar 2013-2014 (zie studie-attest, deelnamedocument & bedankingsbrief, documenten 6, 10, 11 + CGVS 1 p14 + CGVS 2 p1-2). Toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen dat u in 2015 afgestudeerd was, zegt u dat u niet zeker bent, dat de datum op de documenten staat en dat u zoveel problemen heeft en zoveel heeft meegemaakt dat u het zich niet meer kan herinneren (CGVS 1 p 15). Het is echter maar weinig aannemelijk dat u zo'n incoherente verklaringen aflegt over het jaar waarin u afstudeerde en de vraag die u al tijdens uw eindwerk van de

decaan kreeg om een extra film voor het leger te maken, zeker als uw problemen net daardoor zouden ontstaan zijn. Er is namelijk een wezenlijk verschil tussen het meemaken van al uw problemen in een zeer beperkte tijdspanne kort voor uw vertrek (nl. begin juli 2015) en de vaststelling dat daar nog een jaar tussen zou gezeten hebben. De verklaringen die u aan deze anomalie geeft, nl. dat u veel zou meegemaakt hebben waardoor het u zich allemaal niet meer goed herinnert, kan niet overtuigen daar van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden of incoherenties kan vertellen, verwacht kan worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept om dit objectief te laten attesteren. Dit is in casu niet het geval. Hierop gelet kan gesteld worden dat het feit dat u weinig coherente verklaringen aflegt over het jaar waarin u afstudeerde en het jaar waarin u de bedreigingen zou ontvangen hebben, ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, te meer aangezien uw eindwerk in uw laatste schooljaar en het daaruit voortvloeiende extra project (waardoor u dus bedreigd zou zijn) raken aan de kern van uw asielrelaas.

Uw verklaringen als zou u kort voor uw vertrek uit Irak (i.c. 12 juli 2015) bedreigd zijn wegens de opnames van uw extra filmproject in diezelfde periode (i.c. op 7 juli 2015), worden bijkomend ondergraven door uw verklaringen betreffende de context waarin de door u aangehaalde bedreigingen plaatsvonden. U wist namelijk uw promofilm die u draaide (volgens u werd u enkele dagen daarna dan al bedreigd), op geen enkele manier te situeren ten opzichte van de val van Mosul. U verklaarde zelfs opvallend genoeg dat u niet weet wanneer Mosul viel (CGVS 2, p13). Dit is maar weinig aannemelijk. Er werd namelijk uitgebreid bericht over de situatie in en de val van de stad Mosul, die plaatsvond begin juni 2014 toen het Iraakse leger uit de stad werd verdreven door IS (zie toegevoegde info aan administratief dossier) – deze gebeurtenis zorgde voor verschillende, ingrijpende veranderingen in de hele Iraakse samenleving, zowel in de hoofdstad Bagdad als in de rest van het land, niet in het minst voor wat betreft het samenleven tussen sjiïeten en soennieten (zoals u er een bent). Het feit dat u – een universitair geschoolde filmmaker die bovendien was gevraagd een filmpje te maken voor het leger – niet in staat bent de door u aangehaalde problemen (nl. bedreigingen wegens het maken van een film voor nota bene het leger) voor, tijdens of na deze ingrijpende gebeurtenis te plaatsen, doet ernstig afbreuk aan uw verklaringen als zou u omwille van uw film bedreigd zijn.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen wordt verder ondergraven door uw gebrekkige kennis en uw opvallend onverschillige houding tegenover uw belagers. Zo verklaarde u dat u van uw moeder te horen kreeg dat twee mannen naar uw huis waren gekomen en u bedreigd hadden. Naar eigen zeggen bent u ervan overtuigd dat de twee mannen 'terroristen' zijn, en dat ze misschien zelfs van IS waren 'omdat uw wijk soennitisch is', maar uit uw verklaringen blijkt dat u eigenlijk niet precies weet wie die mannen waren of wie ze zouden vertegenwoordigen (CGVS 1, p7; CGVS 2, p6, 7-8). Welnu, dat u maar zo vaag op de hoogte blijkt van wie uw vervolgers precies waren en zich hieromtrent enkel blijkt te baseren op vermoedens, is weinig aannemelijk, zeker gelet op de context waarin u leefde (i.e. een soenniet die een promofilm had gemaakt voor het leger in een soennitische wijk die het net niet op het leger begrepen had). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade vanwege een voor de rest ongekende vervolger, volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoeker om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Met uw op vermoedens gebaseerde verklaringen omtrent uw vervolgers slaagt u hier niet in.

Als u hiernaar gevraagd wordt, blijkt uit uw verklaringen overigens dat u niet geprobeerd heeft om meer informatie over uw belagers in te winnen (CGVS 2, p7, 8, 9). Dit is opvallend aangezien u aannam dat de mannen uit uw eigen wijk kwamen, wat het dus net makkelijker zou maken om meer te weten te komen over deze personen. Het zou voor u weinig moeite betekend hebben om zich te informeren over uw belagers, om zo het risico dat u liep beter te kunnen inschatten of het hoofd te kunnen bieden, bijvoorbeeld via uw professoren op uw school of uw connectie binnen het leger met wiens hulp u het filmpje had kunnen draaien (het was dus niet onredelijk aan te nemen dat deze personen u konden of wilden helpen), of bijvoorbeeld via uw moeder met wie u op dit moment nog contact heeft (CGVS 1 p3). In weerwil hiervan verklaarde u dat u met niemand contact heeft gelegd, en bovendien dat u geen contact meer wil met mensen in Irak, zelfs niet met uw vrienden (CGVS 2, p8, 9, 10, 11, 12). Welnu, ondanks de mogelijkheden die u had, en zelfs nog steeds heeft, om meer info in te winnen over uw belagers, blijkt u wat dit betreft geen enkele poging ondernomen te hebben en blijkt überhaupt dat u zich

niet wenst te informeren over uw zaak. Dergelijke (bewuste) onverschilligheid is opvallend, en weinig aannemelijk. Immers, indien u omwille van uw bewuste promotiefilmpje een gegronde vrees voor vervolging koestert, kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u al het mogelijke zou gedaan hebben om omtrent uw belagers informatie te verkrijgen (bijvoorbeeld via uw moeder die rechtstreeks met uw belagers in contact zou zijn gekomen, via de mensen op de unief en/of in het leger die uw filmproject mede mogelijk hadden gemaakt, of van andere mensen of kanalen) en u zodoende uw vrees ter zake in concreto aannemelijk zou kunnen maken. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u hiertoe om een gegronde reden niet bij machte zou zijn geweest.

Een ander element dat weinig bijdraagt aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen vanwege uw promofilm, ligt in het volgende. U verklaarde dat u na de bedreiging door de twee mannen op aanraden van uw moeder naar uw tante ging op 9 juli 2012. Terwijl u daar verbleef, liet uw moeder u weten dat een man die in uw wijk een elektrische generator onderhield en het leger van voedsel had voorzien, was beschoten. Daarop zou u met uw tante over dit incident gepraat hebben en zou u op haar aanraden besloten hebben om Irak te verlaten op 12 juli 2015 (CGVS 1, p7, 13). Uit deze verklaringen blijkt met andere woorden dat dit voorval in de periode van uw vertrek bepalend is geweest in uw beslissing om het land te verlaten. Op een ander moment verklaarde u echter dat de man van de generator voor 2014 beschoten werd, waarschijnlijk in 2013 al. U verklaarde dat u zich niet meer herinnerde wanneer dit precies gebeurde maar dat dit plaatsvond heel lang voordat u zelf problemen ondervond (CGVS 2, p10). Op deze manier blijkt dit incident helemaal niet voorgevallen te zijn geweest in de periode van uw vertrek en kan het zodoende ook niet dé doorslag gegeven hebben in uw beslissing om te vertrekken uit het land. Van iemand die een bepaald incident aanhaalt dat zou hebben doorgewogen in zijn beslissing om het land te verlaten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij dit doorheen zijn verklaringen op coherente wijze situeert in de tijd, en dat hij zich hier niet flagrant over tegensprekt zoals u nu doet (nl. tijdens zijn onderduiken na zijn eigen problemen vs. jaren voor het uitbreken van zijn eigen problemen). Deze tegenstrijdige verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen.

Gelet op bovenstaande elementen, dient geconcludeerd worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde bedreigingen vanwege uw promofilm over het Iraakse leger."

Verzoeker stelt dat de verwerende partij verwarring zaait door verschillende feiten door elkaar te halen en stelt, voor de duidelijkheid, dat hij in 2014 is afgestudeerd en in 2015 zijn filmpje gepresenteerd heeft. Echter, het louter vasthouden aan één versie van zijn verklaringen omtrent zijn afstuderen en de presentatie van het bewuste promofilmpje volstaat niet om de vaststellingen van de verwerende partij in een ander daglicht te stellen. Deze vaststellingen vinden hun oorsprong in de incoherente verklaringen van verzoeker zelf, zoals blijkt uit de gehoorverslagen, zodat hij de verwerende partij dus bezwaarlijk kan verwijten hierover verwarring te zaaien.

Verzoeker betoogt verder dat hij onmogelijk kan nagaan wie juist verantwoordelijk is voor de bedreigingen, gelet op de situatie in Irak. Door het feit dat er van verschillende kanten gevaar dreigt, is het een groot risico om na te gaan vanwaar precies de bedreigingen komen.

Ook op dit vlak overtuigt verzoeker niet: zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geschetst, is het niet aannemelijk dat verzoeker, als soenniet die een promofilm had gemaakt voor het leger in een soennitische wijk die het net niet op het leger begrepen had slechts vage vermoedens etaleert over de identiteit van zijn vervolgers. Dat hij zich hierover niet verder zou kunnen bevragen, zoals dat ook al in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan evenmin worden aangenomen: de verwerende partij kan worden bijgetreden dat de door hem geschetste omstandigheden het mogelijk zouden moeten hebben gemaakt om meer informatie te bekomen, derwijze dat verzoeker het risico beter zou kunnen inschatten en dus zijn lot bij een eventuele terugkeer. De genoemde motieven blijven dus staan.

Mede gelet op het feit dat verzoeker een aantal van de pertinente vaststellingen ongemoeid laat, komt de Raad samen met de verwerende partij tot de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende bedreigingen omwille van het promofilmpje over het Iraakse leger.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het hiernavolgende motief:

"Ten tweede verklaarde u dat u in Irak gevaar loopt als lid van de Dulaimi stam, meer bepaald werd u ongeveer een jaar voor uw vertrek aan een controlepost uitgescholden omwille van uw (stam)naam

(CGVS 2, p4, 6, 7). Zij er echter op gewezen dat dergelijk gedrag, hoe laakbaar ook, niet bestempeld kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er is immers geen sprake van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Dergelijk gedrag is zodoende onvoldoende zwaarwichtig om in uw hoofde aanleiding te kunnen geven tot een internationaal beschermingsstatuut.”

Verzoeker stelt dat de beledigingen en scheldpartijen vaak voorkomen, dat het vluchtelingenverdrag zelf geen enkele minimumvereiste oplegt voor wat betreft de vervolging en niet vereist dat er sprake is van een bedreiging van het leven of van de vrijheid en dat ook andere mensenrechtenschendingen vervolging kunnen uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin. In bepaalde gevallen, zo stelt hij, kunnen zelfs discriminerende maatregelen, zelfs indien zij niet ernstig zijn, een gegronde vrees voor vervolging opleveren, indien deze maatregelen bij de betrokkenen een gevoel van onveiligheid creëren. Bovendien kan het cumulatief effect van op zichzelf minder ernstige bedreigingen ook leiden tot een gegronde vrees voor vervolging.

Deze argumentatie moet ook worden betrokken op de motivering aangaande de problemen die door verzoeker werden geschetst als voortvloeiend uit het feit dat zijn ouders vroeger lid waren van de Baath-partij. Deze motivering luidt als volgt:

“Ten derde verwijst u ook naar uw link met de vroegere Baath-partij waarvan uw ouders lid waren: uw vader had een militaire carrière onder Saddam Hussein en u verklaarde dat uw moeder nog voor uw geboorte op diens paleis gewerkt heeft – u staat dit met een aantal documenten (militaire badge vader, foto's vader in het leger, werkbadge moeder, partijbadge moeder – zie documenten 12, 13, 14, 15). U haalt een aantal feiten aan die deze problematiek reeds heeft teweeggebracht voor uw familie: zo kwam uw vader om tijdens een gevecht bij de inval van Irak in 2003, verhuisde uw familie in 2005 naar een andere wijk na het ontvangen van een dreigbrief en werd uw moeder onlangs op haar nieuw werk beledigd wegens haar ex-lidmaatschap van de Baath-partij (CGVS 1 p3, 11-12 + CGVS 2, p12, 14). Deze elementen zijn echter niet van die aard dat ze in uw hoofde een actuele, gegronde vrees voor vervolging of het lijden van een ernstig risico zouden kunnen rechtvaardigen. Er kan uiteraard begrip opgebracht worden voor het sneuvelen van uw vader in 2003 en het CGVS erkent dat dit, evenals jullie (gedwongen) verhuis enkele jaren later, een impact moet hebben gehad op u en uw familie, maar er kan ook benadrukt worden dat deze feiten zich ondertussen 10 à 15 jaar geleden afspeelden (nl. begin jaren 2000 toen u zelf 11-13 jaar oud was). Bovendien verklaart u dat u en uw familie sinds jullie verhuis naar de soennitische al Dora-wijk geen problemen meer gekend hebben omwille van de vroegere militaire carrière van uw vader (CGVS 2 p14). Het loutere feit dat uw vader vroeger in het leger van Saddam Hussein actief was, kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat u persoonlijk vervolging riskeert zoals die gedefinieerd wordt door de Vluchtelingenconventie. U verklaarde hieromtrent dat men moeilijker werkt vindt als het geweten is dat je vader voor het leger gewerkt heeft (CGVS 2 p14) – echter, niet alleen is dit een blote stelling die u op geen enkele manier weet hard te maken of te staven, mogelijke discriminatie op de arbeidsmarkt volstaat an sich niet om aan te tonen dat een asielzoeker persoonlijke, gegronde vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert. Bovendien moet erop gewezen worden dat u naar eigen zeggen goede contacten onderhield met professoren en de decaan van uw faculteit en met personen van het nationale leger en dat u zo meteen aan een eerste werkopdracht was geraakt (zie uw verklaringen in verband met uw opnames van een video voor het huidige Iraakse leger).

Daarnaast verwees u naar een recent incident (in 2016) op het huidige werk van uw moeder – sinds uw geboorte werkte zij niet meer in het paleis van Saddam maar wel als leerkracht: uw moeder zou een collega-leerkrachte aangesproken hebben over het feit dat zij geld aannam om mensen makkelijk voor het examen te laten slagen, waarop deze leerkracht uw moeder verweet lid te zijn van de Baath-partij en dat ze al tevreden mocht zijn dat ze daar mocht blijven (CGVS 2, p4, 11-12). Echter, dat uw moeder op haar huidige werk een éénmalige mondelinge aanvaring had met een collega terwijl u zelf al in België was (waarbij het uw moeder kwalijk werd genomen dat ze een verleden had bij de Baath-partij), kan in uw hoofde bezwaarlijk gezien worden als zwaarwichtige, gegronde vervolging zoals die gedefinieerd wordt door de Vluchtelingenconventie. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u zelf aangaf dat uw moeder nooit bedreigd werd, dat zij momenteel bij uw grootmoeder woont en dat zij verder geen noemenswaardige problemen meer heeft ervaren (CGVS 2, p4, 12).

In deze context kan eraan toegevoegd worden dat u zelf niet politiek actief bent en ook niet van plan bent om dat ooit te zijn (CGVS 1 p12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dan wel dat voormalige Baath-leden in het

verleden een doelwit vormden van bepaalde groeperingen (sjiitische milities) na het vallen van het regime van Saddam Hussein in 2003 – uit deze info blijkt evenwel ook dat voormalige Baath-aanhangers actueel niet langer systematisch gevisieerd worden, laat staan hun familieleden (zoals u)."

Waar verzoeker stelt dat het belangrijk is te vermelden dat zijn vader omgekomen is tijdens een gevecht bij de inval van Irak in 2003, dat zijn familie verhuisd is in 2005 naar een andere wijk na het ontvangen van een dreigbrief en dat zijn moeder onlangs op haar nieuw werk beledigd werd wegens haar ex-lidmaatschap van de Baath-partij.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit niet betwist of miskent. Zij is echter van oordeel dat deze elementen niet van aard zijn dat ze in hoofde van verzoeker een actuele gegronde vrees voor vervolging uitmaken en dat het feit dat zijn moeder op haar werk eenmalig een mondelinge aanvaring had met haar collega evenmin in verzoekers hoofde een vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan uitmaken. De verwerende partij voegt daar nog aan toe dat uit informatie blijkt dat voormalige Baath-aanhangers niet langer systematisch gevisieerd worden, laat staan hun familieleden. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat deze informatie, die zich in het administratief dossier bevindt, niet correct zou zijn, of niet correct zou zijn geïnterpreteerd door de verwerende partij.

Rest de vraag of verzoeker kan worden gevolgd waar hij erop wijst dat een cumulatie van beledigingen en bedreigingen in casu leidt tot het vaststellen van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". Er kan derhalve slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

In casu moet worden vastgesteld dat het gegeven dat verzoeker meermaals werd uitgescholden aan controleposten omwille van zijn stamnaam, hoe laakbaar ook, op zich niet volstaat om van een vervolging in de voormelde zin te spreken. Verder blijkt dat zijn vrees om te worden vervolgd omwille van het feit dat zijn ouders Baath-aanhangers waren niet langer actueel is, gelet op de informatie in het administratief dossier en gelet verzoekers eigen verklaringen volgens dewelke de familie, na de verhuis naar de soennitische Dora-wijk geen problemen meer kende en dat het enige dat zijn moeder nog overkwam een eenmalig incident was op de school waar zij werkt, waarbij zij werd beledigd door een collega. Noch op zich genomen, noch samengenomen, kunnen deze incidenten, als dermate zwaarwichtig dat zij als daden van vervolging kunnen worden beschouwd in de zin van de voormelde bepaling. Verzoeker brengt geen gegevens bij waaruit blijkt dat daar anders over moet worden gedacht.

Aangezien de door verzoeker bijgebrachte documenten – met name zijn identiteitskaart, de bewonerskaart van zijn moeder, zijn rantsoenkaart, zijn nationaliteitsbewijs, een migratiekaart, een militaire kaart van zijn vader, de werk- en partijbadges van zijn moeder en foto's van zijn vader-gegevens bevatten die niet worden betwist, en verzoeker de beoordeling van de overige door hem bijgebrachte documenten in de bestreden beslissing niet betwist en deze dus onverminderd overeind blijft, komt de Raad ingevolge de bovenstaande vaststellingen samen met de verwerende partij tot de conclusie dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

Verzoeker citeert uit verschillende rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie en uit een nieuwsbericht dat op de website van de Raad is verschenen. Hij betoogt dat hieruit blijkt dat de situatie in Bagdad wordt beschouwd als een internationaal of binnenlands gewapend conflict en concludeert dat hij, in weerwil van wat de verwerende partij oordeelt, in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt onmiskenbaar dat verzoeker het niet eens is met de vaststelling in de bestreden beslissing dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering

van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "UNHCR Position on Returns to Iraq", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.").

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS

bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisereerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al

zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar informatie die hoofdzakelijk betrekking heeft op periode 2015 en begin 2016, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen, temeer nu

de door hem aangebrachte informatie minder actueel is dan deze die thans voorligt in de COI van 25 september 2017. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt overigens in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Ten slotte dient rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker geeft geen blijk van dergelijke omstandigheden, en ze blijken ook niet uit het administratief dossier.

Aangezien verzoeker voorts, buiten de elementen die zijn niet weerhouden asielrelaas constitueren, geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, toont hij niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

2.6. In de mate, ten slotte, dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Het enig middel is ongegrond. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

Mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS